

Jsou všichni Italové cholericí aneb Stereotypy o zemích EU

Motto Evropské unie: „United in diversity“. Výrok, jenž již sám o sobě hlásá do světa, jak je nezbytně nutné být součástí skupiny. Jak je důležité usilovat o sjednocení národů. Ve skutečnosti se sjednocení dá interpretovat i jako smazání hranic nejen fyzickogeografických, jak je to v případě většiny států evropského kontinentu, ale i hranic mezi různými tradicemi a kulturami.

Každý národ je hrdý na své ctnosti, a naopak vlastnosti, kterými by se pyšnit neměl, se snaží udupat, zatutlat a pohřbít pod zem. Jsme lidé. Jsme jediný živočišný druh, který má předsudky. „Španělé jsou líní. Pracovat nechtějí a neustále si užívají života.“ Názor, který je sdílen zřejmě ve většině evropské populace, která nemá vlastní valné zkušenosti s životem na Pyrenejském poloostrově. „Němci jsou despotičtí a povýšení. Všem by chtěli rozkazovat. Nechápu, proč němčina je taková určvaná.“ Pojedete-li do Německa, s velkou pravděpodobností vám taková myšlenka vůbec nepřijde na mysl. Když se člověk nad tím uráčí zauvažovat alespoň na chvíli, uvědomí si, že na něj takový dojem dělá pouze jedna jediná osobnost spojovaná s tímto územím – Adolf Hitler. Ale copak můžeme jedním člověkem charakterizovat celý národ? Odpověď zní ne.

Charakterové vlastnosti nezávisí na tom, kde jsme se narodili. Hlavními faktory jsou reakce na vnější působení a touha být tím, co chceme, neboť se nám přičí být tím, kým nám okolí předurčuje. O Norech se obecně tvrdí, že jsou zdraví a dbají na své životní prostředí. Italové by neustále hlasitě zdravili „Ciao“, jedli pizzu a výrazně gestikulovali. Maďaři by se nakládali v lázních, po kterých by zašli na chutný guláš. Nizozemci by se jen otáčeli při výrobě drog, pěstovali tulipány a donkichotsky bojovali s mlýny. Upřímně řečeno, tomuto se nedá věřit. Jsou to pouze smyšlené představy, které nám byly vsugerovány médii.

Požádáme-li národ, aby se sám charakterizoval, a výsledky srovnáme s tím, jak je vnímán z pohledu sousedů, dojdeme k závěru, že výsledky se liší. Na světě nenajdeme ani jednu dvojici zcela totožných lidí. Stejně to platí i pro národy. Ačkoliv se každý něčím liší, vyniká v něčem jiném. Nikdy nemůžeme říci, Francouz André je stejný jako Francouz Jean. Vždy záleží na daném úhlu pohledu.

Stereotypy zemí jsou a budou. Jsem proti masivnímu splývání kultur a tradic. Jsem ráda, že každá země je jiná. Otázka toho, zda všeobecné mínění o daných stereotypy je pravdivé, je věc jiná. Můžeme si myslet a věřit čemukoliv, ale kultura by měla být zachována. Všeobecná globalizace je bezesporu věc prospěšná pro komunikaci a vývoj společnosti z hlediska budoucnosti, ale kultura tím velmi trpí. Lidé přejímají cizí zvyklosti, aniž by si uvědomili, že jejich předci nic takového neznali. Obyvatelům zeměkoule se otevírají téměř bezmezní možnosti, ale lidé se najednou začínají ztrácet, protože nevědí, co je podstatné pro život a kde by měli postavit základy své budoucnosti.

Oliviya Pluzhnikova, 7.0